

Arrest

**nr. 146 780 van 29 mei 2015
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 29 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 13 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 november 2013 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. Tevens op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 1 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 juli 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 1 juli 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Bovenstaande beslissingen betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Gelet op de vaststelling dat de behandeling van het beroep gericht tegen het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten, beide daterend van 1 juli 2014 nauw is verweven met de behandeling van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2013 – in die zin dat in het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2014 wordt verwezen naar de niet-uitvoering van het bevel van 6 november 2013 – is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen (gekend onder de rolnummers X en X) samen te behandelen en te berechten.

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing, met name de onontvankelijkheidsbeslissingen inzake verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van respectievelijk 6 november 2013 en 1 juli 2014 en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 18 februari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd op gemotiveerde wijze gesteld dat het beroep, voor wat betreft voormelde beslissingen, onontvankelijk voorkomt.

3.3. Verzoeker richt op 23 februari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp

van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van 13 mei 2015 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij stelt dat de middelen waarin zij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM ook gericht kunnen zijn tegen het inreisverbod, zodat haar beroep voor wat de beslissing op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreft niet zonder meer van de baan kan worden geschoven op grond van de vaststelling van het bestaan van een inreisverbod. Verder zet zij uiteen dat zij ook kan verzoeken om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, in welk geval haar belang bij het aanvechten van de beslissing op grond van voormeld artikel 9bis behouden blijft. Immers, indien het inreisverbod wordt opgeheven of geschorst, zal verzoekende partij een lopende aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 hebben, waarop verwerende partij zal dienen te antwoorden. Verder duidt zij erop dat het inreisverbod niet van kracht blijft wanneer er een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. Waar de voorzitter er op wijst dat noch een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, noch een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, stelt de verzoekende partij dat het voldoende is dat zij een hypothetisch belang aantoonst. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

3.5.1.1. Verzoeker hekelt de beschikking vooreerst waar hierin wordt gesteld dat het beroep ten aanzien van het inreisverbod onontvankelijk voorkomt, bij gebreke aan enig ontwikkeld middel tegen deze beslissing. Hij geeft in deze aan dat de in zijn verzoekschrift aangevoerde middelen ook gericht *“kunnen”* zijn tegen het inreisverbod. De Raad merkt in deze vooreerst op dat verzoekers uiteenzetting bezwaarlijk kan volstaan opdat kan worden vastgesteld dat wel degelijk een middel werd ontwikkeld ten aanzien van het inreisverbod. Het loutere gegeven dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zouden *“kunnen”* worden aangevoerd tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, impliceert niet dat verzoeker dit in casu ook daadwerkelijk heeft gedaan. Verder kan de Raad enkel opmerken dat enig betoog als zouden de schendingen van voormelde verdragsbepalingen zijn ingeroepen tegen het inreisverbod, geenszins steun vindt in een lezing van het verzoekschrift. In het verzoekschrift van 29 juli 2014 wordt immers geen enkele melding gemaakt het inreisverbod, laat staan dat hierin duidelijk werd aangegeven dat deze beslissing de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou schenden.

3.5.1.2. Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen enkele elementen naar voor die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 18 februari 2015 werd gesteld, met name dat het beroep onontvankelijk is ten aanzien van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod bij gebreke aan enig ontwikkeld middel tegen deze beslissing.

3.5.2.1. Verder stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de beschikking, waar deze stelt dat het beroep onontvankelijk voorkomt ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissingen van 6 november 2013 en 1 juli 2014 inzake de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wegens gebrek aan belang. Hij meent alsnog een belang bij zijn beroep – gericht tegen deze beslissingen – te kunnen ontleen aan de vaststelling dat indien voormelde beslissingen worden vernietigd en vervolgens het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, verweerder de lopende aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op hun merites zal dienen te onderzoeken en hierop te antwoorden. De Raad dient evenwel op te merken dat dergelijk betoog louter gebaseerd is op een niet-geconcretiseerde en hypothetische situatie. Hierbij dient te worden opgemerkt dat – in tegenstelling tot wat verzoeker ter terechtzitting betoogt – de uiteenzetting van het belang niet op loutere hypothesen mag steunen. Pas wanneer een toekomstig, hypothetisch belang daadwerkelijk wordt geconcretiseerd, kan een beroep worden ingesteld (RvS 10 maart 2011, nr. 211.880). In casu baseert verzoeker zich louter op de theoretische mogelijkheid om een opheffings- of opschortingsverzoek van een inreisverbod in te dienen om belang bij huidige beslissingen te ontleen. Verzoeker toont niet aan dat op heden daadwerkelijk dergelijk verzoek te hebben ingediend, noch dat hiertoe reeds enige stappen ter voorbereiding zijn ondernomen, laat staan dat reeds effectief een opheffing of opschorting van het inreisverbod zou zijn toegestaan. Verzoekers betoog kan dan ook niet dienstig worden aangewend om alsnog het wettelijk vereiste belang aan te tonen. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers betoog hoe dan ook niet van aard is hem enig belang te verschaffen

inzake de beroepen gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissingen inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien de Raad verzoeker zou volgen in zijn hypothese dat hij een om een opheffing of opschorting van het inreisverbod zal verzoeken, blijkt uit artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet dat dergelijke opheffing of opschorting dient te worden aangevraagd via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Indien verzoeker aldus voornemens is om een opheffing of opschorting van zijn inreisverbod te verzoeken, dient hij dergelijke procedure te voeren vanuit zijn herkomstland. Gelet op het gegeven enerzijds dat verzoeker zich teneinde een opheffings- of opschortingsverzoek te kunnen indienen noodzakelijkerwijze naar zijn herkomstland zal dienen te begeven en anderzijds dat de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er op gericht is een vreemdeling die zich in België bevindt te machtigen tot een verblijf – en dergelijke procedure aldus niet langer kan worden voortgezet wanneer de betrokken vreemdeling zich niet langer in België bevindt – kan verzoeker zich aldus geenszins beroepen op de opheffings- en opschortingsmogelijkheid van een inreisverbod, teneinde een belang bij de vernietiging van de beslissingen inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Waar verzoeker nog verwijst naar het gegeven dat een inreisverbod niet van kracht blijft wanneer er een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend, kan de Raad niet inzien in welke mate dergelijk betoog enige relevantie zou hebben in huidige zaak. Immers heeft verzoeker geen dergelijke verblijfsaanvraag hangende zodat het wederom een hypothetische en theoretische kwestie betreft.

3.5.2.2. Gelet op bovenstaande en gelet op het gestelde in punt 4 brengt verzoeker geen enkel element naar voor dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 18 februari 2015 werd gesteld, met name dat het beroep onontvankelijk is ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissingen inzake de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang en dat het beroep onontvankelijk is ten aanzien van de beslissing van 1 juli 2014 waarbij een inreisverbod werd opgelegd, dit wegens het gebrek aan een middel dat ontwikkeld werd tegen deze laatste beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift daterend van 16 december 2013 gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2013 en in zijn verzoekschrift daterend van 27 juli 2014 gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2014 in een eerste en derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 18 februari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep, gericht ten aanzien van voormelde bevelen, door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in punt 3.3. en punt 3.4.

4.3. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat tegen de grond van de beschikking aangaande voormelde bevelen. De inhoud van de beschikking blijft overeind. Het beroep gericht ten aanzien van voormelde beslissingen dient dan ook te worden verworpen.

4.4.1. Het eerste en derde middel – opgeworpen in het verzoekschrift daterend van 16 december 2013 – zijn, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2013, ongegrond.

4.4.2. Het eerste en derde middel – opgeworpen in het verzoekschrift daterend van 27 juli 2014 – zijn, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2014 en in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en vierde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA